

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 22/11/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 258: Phật nghệ thuật hóa cao độ giáo học

Phật đã nghệ thuật hóa đến cao độ việc giáo dục và học tập cho hàng đệ tử. Tất cả những lời Phật dạy đều là ý ở ngoài lời. Trên kinh Phật có câu “*Y kinh giảng nghĩa, tam thế Phật quang*”. Nếu chúng ta y theo từng câu mà giải thích thì oan cho ba đời chư Phật. Nếu y kinh bất tự thì cũng đồng ma thứ. Nếu rời kinh một chữ, thì cũng đồng với lời ma nói. Chỗ này có nhiều người không biết, không thấu hiểu. Phật dùng tâm thanh tịnh mà lưu xuất ra. Vậy thì chúng ta dùng tâm thanh tịnh mà thể hội thì chúng ta sẽ hiểu. Phật Pháp mà mà dùng tri thức thế gian, cái hiểu của thế gian để phân tích Phật Pháp thì sai rồi. Chỉ cần chúng ta chân thành tu tập, học tập. Khi tâm thanh tịnh đến chừng mực nào thì ta tự thể hội được chừng mừng đó đối với Phật Pháp. Cho nên không cần chúng ta phải đi tìm cầu.

Việc này tôi thể hội rất sâu sắc. Có một vị thầy mà tôi thường hay nhắc. Quanh năm suốt tháng Thầy nhập thất. Một năm ba lần nhập thất, mỗi lần ba tháng, tổng là chín tháng. Ba tháng tết là ở ngoài vì vừa là tháng Tết vừa là tháng giỗ của Sư cụ Pháp chủ. Nhập thất một thời gian là Thầy đi giảng kinh. Vừa rồi tôi về thăm, Thầy vui lắm. Thầy nói trước đây Thầy bị nổi cục to dưới cổ, họ bảo phải mổ nhưng thầy không mổ, về niệm Phật. Niệm Phật một thời gian nó mất rồi, còn những người khác mổ đã chết hết rồi. Thầy gặp tôi, Thầy rất vui. Chùa thì vắng vẻ ở nơi hẻo lánh, Thầy cố tìm cái gì đó cho mình ăn. Câu đầu tiên khi gặp là “*Con đã ăn gì chưa?*”. Đó là nét quê rất thân tình. Tôi nói một vài việc cho Thầy nghe. Thầy cũng biết tôi có một thời gian dài dịch kinh Hòa thượng. Thấy tôi trở về vẫn khỏe, vẫn còn làm được nhiều việc nên Thầy vui lắm.

Tôi có thể nói là chỉ cần tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh chính là tâm định, tâm định trí tuệ sẽ khai mở. Tự khắc nơi ta bừng sáng. Mọi sự mọi việc trước đây không biết thì giờ hiểu, không cần ai dạy. Mọi sự mọi việc mù mẫm là biết tâm mình bao chao xao động. Mình phải quán chiếu. Không phải là vọng tưởng mà là

quán chiếu, quán sát. Dùng tâm định tĩnh để mà soi rọi, chứ không phải dùng tâm bao chao. Đa phần chúng ta ngày ngày tâm rất bao chao. Làm việc trước hư việc sau, làm việc sau hư việc trước. Đó chính là tâm bao chao. Nếu dùng tâm quán sát mà màm thì không có việc đó. Không có việc làm việc này hư việc kia. Thậm chí chúng ta làm mọi việc rất là chu tất. Việc này mọi người có thể ngày ngày quán sát mà xem. Hôm nào chúng ta bao chao, dao động thì đừng làm việc gì cả vì nếu có làm thì chỉ làm hư. Cũng vậy, hàng này, lời nói nói ra, lúc bao chao dao động, nhất là tâm sân hận nổi lên thì càng nói càng sai. Nhưng mà càng sai lại càng nói để biện minh cho cái sai của mình. Tôi khuyên mọi người hôm nào mà bao chao dao động thì đừng làm gì, nhất là việc lớn. Để cho tâm tĩnh lại rồi thì mình hãy bắt đầu. Nếu tâm chúng ta bao chao, dao động mà làm sai thì bỏ thời gian đi sửa sai mất công, mất thời gian. Biết bao việc trong cuộc sống hàng ngày chúng ta đã làm hư hại, hao tổn, lãng phí. Tưởng rằng không ai biết, có thể không ai biết, nhưng mình biết. Phước báu trong vận mạng của mình đã bị khấu trừ, cái này mới là đáng sợ.

Chúng ta nghe lời tựa của bài học hôm nay, Giáo học của Phật đã được ngài đưa lên nghệ thuật hóa cao độ. Đời sống của người học Phật chúng ta cũng cần nghệ thuật hóa cao độ. Chúng ta chỉ cần y theo giáo huấn của Phật Bồ Tát, Cổ Thánh Tiên Hiền. Chúng ta nghe bác Thủ tướng của chúng ta nói với Tổng thống Pháp trí tuệ cao độ *“Hôm nào anh có đi ngang qua Việt Nam, thì ghé qua đây uống café với tôi và anh Tô Lâm”*. Chúng ta thấy nghe thấy được về đất nước chúng ta thân thiện, an toàn đến vậy. Đây là nghệ thuật hóa cao độ. Chúng ta có nghe được vị nguyên thủ nào nói hết sức tự tin như vậy không. Nó vừa thân tình mà dí dỏm, đó là sự đảm bảo của đất nước tôi an toàn tuyệt đối. Đó là nghệ thuật hóa cao độ trong giao tiếp. Thật ra thì việc này cũng không quá khó. Hàng ngày, tâm chúng ta định, thứ nhất là không có tự tự tự lợi. Buông bỏ hết tự tư tự lợi, tất cả việc làm của mình làm tận lực hy sinh phụng hiến thì lời nói của mình đều sáng khoải, người nói và người nghe đều sáng khoải. Cho nên chúng ta là những người học tập chuẩn mực của Phật, Thánh Hiền thì chúng ta phải nghệ thuật hóa cao độ đời sống của chính mình.

Hôm qua tôi đi thăm hàng xóm. Mấy hôm nay đường đi Đà Lạt khó. Đường đi gấp hai ba lần. Mình đi thăm nói chuyện mới hiểu ra được một vài chuyện.

Trước đây người ta tìm cách hại mình, nay người ta tìm cách bảo vệ mình. Vì bao nhiêu năm nay đi đâu về, tôi cũng mang quà về tặng, tặng nhiều chứ không ít. Người ta tặng cho có tặng, còn mình thì tặng nhiều. Sầu riêng tặng ba bốn trái, khi nào có đậu thì tặng vài ba hộp, mật ong có thì tặng hai chai, cộng thêm chai mắmm, chai tương; nhân một lần tặng 3- 4 ký. Mình tặng hoài. Thế gian người ta tặng cho có tặng, còn mình tặng cho ra tặng. Tự nhiên bác chủ nhà nói, *Thầy không có nhà, tôi ở đây canh bờ tường cho Thầy*. Xe có đi qua mà muốn làm hư hại là bác cản. Vô tình bên ngoài có người giúp mình. Đây là mình biết sống, biết quan tâm đến người khác bằng tâm chân thành, cho dù họ đã từng phá hoại, chướng ngại mình. Cho nên trước đây có một vị quản lý Phật giáo từng nói: *Tôi rất kính trọng Phật giáo vì dù Phật giáo thương yêu ngay kẻ thù của mình, cho dù có người ghét mình, hại mình, mình vẫn thương yêu*. Đó chính là nghệ thuật hóa. Thực ra thì ai cũng đều có lương tâm. Mình sống tốt, sống chân thành, rồi người ta cũng sẽ cảm động.

Hòa thượng nói: ***“Tất cả hình tượng nơi Phật giáo đều là kết hợp giáo học và nghệ thuật”***. Ngôn ngữ hiện đại, đây là nghệ thuật hóa cao độ giáo học. Hòa thượng nói: ***“Làm gì có việc mê tín”***. Dân hàng ngày cúng hoa, cúng trái cây, hoa quả đồng thời, có nghĩa là nhân tốt, quả tốt. Không phải là cúng cho Phật gửi, Phật ăn. Mà đó là biểu pháp. Người đời bình thường không hiểu, cứ nghĩ là cầu cúng để van xin, cho đó là phước báu. Cúng Phật để có phước. Thế là họ cứ cúng Phật. Còn chúng ta thắp hương, trên kệ khai kinh, bài tán Phật, giới hương, định hương, giữ huệ hương, giải thoát giải thoát tri kiến hưng, dùng hương giới, hương định, hương huệ để cúng Phật, chứ không phải mật چرا hương, bột gòn hương hay keo hương. Đa phần, người ta dùng cây keo và ít hóa chất vào đốt lên có mùi thơm. Có người dùng nhiều tiền để mua các loại hương quý. Nhà tôi thì dùng rất ít. Tất cả đều là biểu pháp. Cúng hương là phải dùng hương giới, hương định, hương huệ; thân phải giữ giới, tâm phải có định khai được trí tuệ rồi, dùng trí tuệ đó để làm những việc chân thật lợi ích chúng sinh. Đây mới là cúng dường Phật.

Hòa thượng nói: ***“Giáo học này mới là cao độ, làm cho sáu căn chúng ta tiếp xúc được giáo dục Phật Đà một cách toàn diện”***. Mắt tai mũi lưỡi thân ý, sáu căn tiếp xúc giáo dục Phật Đà một cách toàn diện. Đây mới là giáo học cao độ. Để cho chúng ta ở mọi lúc, vào mọi nơi đều được sự nhắc nhở. Việc này trong

Phật pháp gọi là biểu pháp. Tất cả đều là tấm gương để chúng ta soi chiếu. Không có hình thức nào là mê tín, ý lại, nương nhờ. Không có việc ở nơi nhà Phật cầu cúng, xin cho. Tất cả đều chúng ta làm, đi theo giáo huấn của Phật mà làm. Làm đúng như lời Phật dạy thì kết quả tự nhiên nó đến. Những nơi tôi ở trước đây và những nơi mình hoạt động bây giờ, đều là có người cảnh giới cho mình biết. Nơi nào có người lạ xuất hiện thì liền có cảnh báo. Ở Sài Gòn, chìa khóa nhà giao cho người ta. Người ta giữ nhà mà còn tưới cây hộ mình. Mình phải sống như thế nào thì người ta mời làm vậy. Hàng ngày chúng ta tận tâm tận lực vì người mà lo nghĩ. Tuyệt đối không phải vì muốn người vì việc đó mà làm, tận tâm với ta. Người ta có lương tâm mà. Mình tận tâm tận lực cho người, người ta cũng dùng sự tận tâm tận lực của họ để đối đãi với chúng ta.

Trên kinh nói: *“Bồ Tát là người giác ngộ, Chư Thiên, Thiên Vương là người đại diện cho các bậc lãnh đạo, giống như các bác lãnh đạo quốc gia. Hòa thượng nói: **“Trong kinh Thập Thiện, Phật đã giảng ở Long Cung, giảng cho Long Vương nghe. Long Vương là gì? Hàm ý việc này chúng ta phải hiểu, việc này không phải mê tín.*** Hòa Thượng nói: ***“Đây là việc thăng hoa giáo học của mình, dùng nghệ thuật hóa để mà biểu đạt hàm ý rất sâu, rất sống động”***. Trên kinh Phật nói, Phật nói kinh Địa Tạng ở Ta Kiệt La Long Cung. Ta Kiệt La Long Cung là gì? *Đấy chính là xã hội hiện thực của chúng ta, Ta Kiệt La là tiếng Phạm, dịch nghĩa là nước biển mặt. Nước biển mặt là chỉ cho sự khổ đau.* Rõ ràng, chúng ta cảm nhận sâu sắc giai đoạn này. Hôm qua, tôi qua hàng xóm, tôi mới biết là mấy ngày trước Thủ tướng đã bay tới tận đây, ngay chỗ đường Mimosa sạt, chỉ đạo gấp rút cho thông đường. Bác Bí thư thành phố nói là trong vòng năm ngày là sẽ thông đường. Hôm qua, tôi nghe mấy chú nói đã thông đường rồi. Hôm qua đã xong rồi, mở một con đường phụ bên trong để thông đường, còn rải đá và kiểm tra địa chất rồi mới cho đi. Chúng ta thấy rằng trong cõi ta bà này, bão lũ thiên tai nhân họa, chúng ta nơi đây đang mưa dầm dề nhưng mà ở Đức thì đang hạn hán, có những nơi mà cây cỏ thụ người ta cũng phải tưới, không thì nó chết.

Nhà Phật không phải nói cái khổ để chúng ta lo buồn, bi lụy. Phải nhìn rõ cái thực chất bên trong, chúng ta mới hiểu rõ thiên tai từ đâu ra, tất cả là do tâm của con người. Nếu đã là do tâm con người thì tại sao chúng ta không sống tốt một chút. Riêng việc chúng ta phá hoại môi trường, chúng ta vứt rác xuống kênh

mương, thậm chí những người làm nông nghiệp thì xịt thuốc trừ sâu xong, chai lọ vứt thuốc xuống kênh mương. Mưa lớn trên các đồi cao, nó trôi xuống đầy Hồ Tuyên Lâm (đây là hồ cung cấp nước). Rõ ràng, chúng ta đã tạo. Thiên tai nhân họa là do con người chúng ta đã tạo. Phật nói ra là cho chúng ta hiểu được, thận trọng hơn trong cách sống, đối nhân xử thế tiếp vật của mình. Biết quan tâm tới hoàn cảnh, môi trường, người với người biết quan tâm tới nhau nhiều hơn. Rõ ràng lúc này người với người cần phải quan tâm tới nhau hơn. Hôm qua tôi nghe nói có người kêu cứu: “Làm ơn cho tôi xin nước sạch, để pha sữa cho con!”. Các vùng lũ đâu có nước sạch, không có điện. Mình nghe lời kêu xin nước sạch để pha sữa cho con nghe mà ghen lòng.

Phật nói: *Kinh Thập Thiện ở Long cung Ta Kiết La. Ta Kiết La chính là biển mặn, chỉ cho thế gian này là biển khổ, khổ hạnh vô biên. Ta Kiết La là đại diện cho biển khổ. Long là hàm nghĩa của sự khéo thay đổi. Long là rồng, rắn, ở trong mắt người xưa là sự thay đổi, dễ thay đổi. Đây là hình dung việc gì? Nhân tình thế sự thế gian này thay đổi khôn ngừng.* Mấy năm trước, có người điện thoại đến con lạy Thầy làm Thầy, mình chưa kịp nói người ta đã lạy rồi. Mấy năm sau, gọi điện lại “Con không có làm đệ tử của Thầy nữa”. Mình chưa kịp nói để tôi lạy lại thì đã cúp máy. Thật không thể hiểu nổi, lòng người đó, chưa gặp mặt mà lại thay đổi rồi.

Chúng ta phải ngẫm nghĩ câu này “*Nhân tình thế sự thế gian thay đổi không ngừng*”. Long cung là ở đâu? Chính là trong xã hội hiện đại của chúng ta. Trong kinh Thập thiện, Phật giảng ở Long Cung. Chúng ta tưởng đó là ở Long Cung, nhưng đây chính là nghệ thuật hóa cao độ mà Thích Ca Mâu Ni Phật đã làm cho chúng ta. Long Cung chính là xã hội hiện đại của chúng ta. Long là ai vậy? Hòa thượng nói “**Mỗi người chúng ta đều là Long. Một ngày từ sớm đến tối nghĩ tưởng sáng bày**”. Thay đổi biến hóa không ngừng. Sáng thì nói tôi yêu anh, chiều nói tôi không yêu anh nữa. Còn chữ Vương thì Hòa thượng giải thích: **Vương là người lãnh đạo các ngành nghề. Ở trong nhà bạn là người gia trưởng. Vậy thì bạn là vương ở trong nhà. Bạn mở một tiệm tạp hóa nhỏ, bạn là ông chủ. Vậy thì bạn là vương của tiệm tạp hóa. Làm gì có việc mê tín. Bạn phải hiểu được ý nghĩa sâu sắc Pháp mà Phật đã nói.** Trong nên, trong Phật pháp đã thường nói “*Y kinh giảng nghĩa, tam thế phật quang. Nếu bạn đi theo văn tự mà lý giải thì*

ba đời chư Phật bị hàm oan. Bạn sẽ giải sai ý nghĩa. Bạn phải hiểu rằng: Phật pháp là ý tại ngôn ngoại. Tức là ý ngoài lời. Rõ ràng chúng ta nghe nói Phật giảng kinh Thập thiện ở trong Long cung Ta Kiệt La. Minh tưởng là giảng cho Long Vương nghe. Nhưng Long là ai, là rồng, là mỗi chúng ta là những con người hiện thực, ngày ngày nghĩ tưởng sằng bậy, nhân tình sự lý biến đổi không lường. Đến lỗi người ta nói không biết đâu là thật, đâu là giả. Thật thật giả giả làm cho người ta không còn biết tin vào đâu là Phật. Cũng may mắn là vừa rồi, các ổ lừa đảo trên thế giới đã bị phá. Trước đây tôi cũng bị lừa đảo. Số người lạ liên tục gọi đến. Bây giờ thì hết. Lừa đảo đã bị cả thế giới đề cao cảnh giác.

Hòa thượng nói: ***“Ý ở ngoài lời, vậy thì mới đẹp. để cho bạn tự mình đi thể hội”***. Ý nghĩa của câu nói vô cùng, nó không chỉ là một ý. Lời Phật nói là ý nghĩa vô cùng vô tận. Nhiều người nói rằng, trước đây con đọc không hiểu mà giờ đọc lại hiểu, mà càng ngày càng hiểu. Mọi người thử nghĩ xem, lời Phật nói trong kinh y như vậy. Mình đọc lần một không hiểu, lần hai hiểu một chút, lần mười càng hiểu rõ. Như vậy là do chính mình. Tâm mình được định rồi. Mình khai mở được chút trí tuệ rồi tự dung mình hiểu được nhiều hơn.

Hòa thượng nói ***“Ý ở ngoài lời.*** Đây là nghệ thuật hóa cao độ của người nói. Một vị cư sĩ nổi tiếng: Nếu không có Phật giáo, người ta không thể nói một lời, một câu nói hoàn chỉnh. Nghĩa là một lời nói của Phật người ta dùng nó mới hoàn chỉnh. Chúng ta sâu sắc mà chiêm nghiệm câu nói này. Hòa thượng nói: ***“Trong câu nói của bạn, bạn tử mỹ mà nghĩ xem, rất nhiều danh từ, thuật ngữ là của Phật giáo. Cho nên, rời văn hóa Phật giáo thì lời nói của bạn không có mỹ từ. Những mỹ từ đa phần là danh từ, thuật ngữ của Phật học. Nếu chúng ta rời nó, chúng ta nói sẽ không hay”***.

Hôm nay chúng ta học bài mà Hòa Thượng nhắc chúng ta việc này chúng ta mới thật sự thấu hiểu “Phật là người nghệ thuật hóa cao độ giáo học của mình”. Trong xã hội nơi mà Phật tạ thế, phân chia đẳng cấp vô cùng khắc nghiệt: Bà La Môn giáo Sắc Đế Lợi, Thủ Đa La; nô lệ là riêng biệt; công thương nghiệp, hàng vua chúa và những Bà La môn tế thần. Họ cho rằng họ là đại diện cầu nối giữa thiên thần và nhân gian. Bốn giai cấp này phân biệt vô cùng khác biệt. Phật nghệ thuật hóa cao độ. Ngài không nói ra thuyết gì để đánh đổ bốn giai cấp này. Phật chỉ sống trong một đời sống bình đẳng. Tất cả tăng chúng hàng đệ tử của ngài,

các vương tôn thế tộc xuất ra, tầng lớp bất khổ nhất xuất gia, người nào đến trước là huynh trưởng, người nào đến sau cho dù là vương tôn thế tộc cũng hướng đến người đến trước xưng tụng là huynh trưởng. Thế là, vô hình chung, những giai cấp này bị xóa bỏ nơi nhà Phật. Phật không dùng bất cứ lý thuyết gì. Câu chuyện ông Ly Đề là ông chuyên gánh phân. Ngày xưa ở trong thành đầu có nhà vệ sinh như mình. Tất cả đều đi vào thùng và có người ngày ngày gánh đi đổ. Khi xuất gia, ông được Phật cho ở chung với đại chúng, với vương tôn quý tộc. Nhiều người cũng rèm nghi, bài bác. Thế nhưng tăng đoàn của nhà Phật là như vậy. Người đến sau cho dù là vương tôn quý tộc cũng phải hướng đến người trước gọi huynh trưởng.

Cho nên chúng ta học Phật, phải thấu hiểu được đạo lý mà Phật đã dạy chúng ta, nó chân thật và thiết thực lợi ích cho chúng ta hay không. Chúng ta xét nghĩ xem có chỗ nào là xin và cho không? Cầu xin để được ban, không có? Thích Ca Mâu Ni Phật nói *“Ta là Phật đã thành, tất cả chúng sanh là Phật sẽ thành”*. Phật bình đẳng với tất cả chúng sanh. *Nếu các con tu hành thành Phật, đủ năng lực như ta thì sẽ giống như ta, đồng hành với ta*. Đầu có thể nói rằng, đệ tử Phật là suốt đời suốt kiếp là đệ tử. Cũng như Hòa Thượng từng nói: *Thầy cô giáo là người đứng trên bục giảng, học trò thì ngồi ở dưới bàn ở dưới. Một thời gian sau, học trò đủ năng lực thì cũng đứng lên bục giảng*. Vậy thì học trò vẫn là thầy cô giáo. Chúng sanh chúng ta đâu phải mãi là chúng sanh đâu. Ta tu hành đạt được thành tựu như Phật thì chúng ta cũng có. Ngay cả năng lực thành Phật ở chúng ta cũng có sẵn. Đức tướng, tướng hảo năng lực của Phật đều có sẵn. Tại sao nó mất hết? Vì hàng ngày sống trong tham sân si, trong tập khí phiền não xấu ác của mình cho nên nó bị che mất hết, chứ không phải không có. Chỉ cần một ngày chúng ta phản tỉnh, khéo giữ mình trong một ngày thì ta cũng giống giống. Chứ đâu phải không có. Hòa Thượng nói cái không có mà tìm mới khó, còn cái có sẵn thì đâu cần tìm. Chỉ cần chúng ta làm đúng tiêu chuẩn thì những thứ đó sẽ hiển lộ. Nên Thích Ca Mâu Ni Phật mới nói: *“Ta là Phật đã thành, tất cả chúng sanh là Phật sẽ thành”*. Ngài khẳng định năng lực thành Phật của chúng ta giống như Phật.

Cho nên chúng ta học Phật chúng ta phải hiểu, giáo dục của nhà Phật *“Ở trong mọi hoàn cảnh, mọi nơi chốn đều có thể nhắc thức sáu căn của chính mình”*. Tôi ở đây, hàng ngày tôi được nghe niệm Phật, được nhìn không gian ở nơi đây.

Bên đây là Phật, bên kia là bàn thư pháp. Cứ nghe niệm Phật, mình niệm Phật, nhìn thấy Phật cảnh tỉnh cho mình. Ngày ngày cứ viết thư pháp, không ngoài chữ: Nam Mô A Di Đà Phật, Tín Nguyễn Hạnh, Hiếu, Đức, Quân tử. Đây chính là sáu căn của mình luôn ở trong hoàn cảnh được nhắc nhở, đánh thức sáu căn của mình. Nếu không sáu căn này ở trong hoàn cảnh sáu trần chắc chắn sẽ bị ô nhiễm. Cho nên mình tạo ra hoàn cảnh cho sáu căn của mình luôn được tiếp xúc với những cái tốt để nó được nhắc thức. Trong Đệ Tử Quy có nhắc “*Gần người hiền tốt vô hạn*”. Hoàn cảnh sống của chúng ta luôn đề cao cảnh giác, nhắc thức chính mình thì chắc chắn mình sẽ tốt hơn. “*Gần người hiền tốt vô hạn, đức tiến gần lỗi ngày giảm*”. Hoàn cảnh sống của mình luôn luôn được cảnh tỉnh và nhắc thức thì chắc chắn là đức tiến gần lỗi ngày giảm. Còn ngược lại, đức sẽ mất dần và tội nghiệp ngày một nhiều.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.
Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài
liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*